

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om ændring af lov om folkepension. (Om folkepensionsbidrag).

(Første behandling af lovforslaget (nr. 8) findes i tidenden sp. 236, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 37).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer og spørgsmålet om dets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Ingen bad om ordet.

Lovforslagets §§ 1 og 2 og dets overgang til tredje behandling
vedtoges uden afstemning.

Formanden: Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om ændring af lov om afgift for ekspedition af udstykningsager.

(Første behandling af lovforslaget (nr. 23) findes i tidenden sp. 541, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 33).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer og spørgsmålet om dets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Niels Eriksen: Lovforslaget blev indgående behandlet i den tidligere samling, og vi har nu i udvalget haft 2 møder, drøftet en henvendelse fra Den danske Landinspektørforening, og jeg indstiller på hele udvalgets vegne lovforslaget til vedtagelse i dets nuværende form.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets §§ 1 og 2 og dets overgang til tredje behandling
vedtoges uden afstemning.

Formanden: Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om „Ungdommens uddannelsesfond“s forvaltning og virksomhed.

(Lovforslaget (nr. 57) findes i tillæg A. sp. 000, fremsættelsen i tidenden sp. 514).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Knud Nielsen: Det forslag til lov om ændring af lov om ungdommens uddannelsesfonds forvaltning og virksomhed, som her er fremsat af undervisningsministeren, indebærer en yderligere forlængelse af revisionsfristen, idet der sidste år blev foretaget en lignende forlængelse.

Principielt kan man måske sige, at det er beklageligt, at en i loven indeholdt revisionsfrist ikke overholdes, men på den anden side er det langt vigtigere, at folketinget, når loven skal revideres, råder over et forsvarligt og så vidt muligt udtømmende materiale, på grundlag af hvilket tinget kan tage stilling. Der er specielt i den senere tid — jeg tror, jeg tør sige fra vidt forskellig side, men vel især af et par af regeringspartierne — blevet rejst krav om, at den nuværende kombinerede stipendie- og lånestøtte afløses af en mere udpræget låneordning, og at støtten gøres tilgængelig for alle uanset forældrenes indtægt.

Jeg vil advare imod, at man på nuværende tidspunkt låser sig fast på standpunkter, som måske senere vil vise sig at være uholdbare, når vi ser, hvilke behov der afdækkes af den betænkning, der vil blive afgivet af det nedsatte udvalg. Det er såre let at sige, at vi bør have en låneordning, som kan hvile i sig selv, således at staten

[Knud Nielsen.]

slipper for udgifter, men et sådant standpunkt repræsenterer vel i bedste fald en grov forenkling af en række komplicerede spørgsmål. En sådan låneordning vil f. eks. næppe løse alle problemer, når det gælder den lige adgang til uddannelse, som vel efterhånden alle partier bekender sig til. Der er ingen tvivl om, at en revision af loven må indebære en betydelig forøgelse af de midler, der stilles til rådighed, og mit parti vil lægge vægt på, at en større del af disse midler reserveres for de helt unge, d. v. s. elever i 8., 9., 10. klasserne, realafdelingerne og gymnasierne, som er de områder, der repræsenterer den første uddannelsesbarriere, der skal klares som en forudsætning for en videregående uddannelse. Det er mit partis opfattelse, at det især er her, der bør sættes ind, hvis vi skal gøre os håb om at nå frem til en situation, hvor der virkelig er lige adgang til uddannelse.

Alle argumenter for og imod de forskellige udformninger og kriterier kendes fra de tidligere debatter om dette spørgsmål her i tinget, og det er formålsløst at repetere dem ved denne lejlighed, hvor det kun drejer sig om en forlængelse af revisionsfristen. Men jeg vil gerne benytte lejligheden til at henlede opmærksomheden på en undersøgelse, foretaget af Danske studerendes Fællesråd, som viser, at den regulering af uddannelsesfondens beløbsramme, som sker efter reguleringspristallet, medfører en udhuling af beløbsrammen, fordi de uddannelsessøgendes forbrug har en anden sammensætning end lønmodtagerhusstandenes, og prisniveauet for de for uddannelsessøgende særlig tyngende udgiftsposter, bl. a. boligudgiften, er steget særlig stærkt. Undersøgelsen viser bl. a., at værelselejen fra 1964 til 1967 steg med så meget som 93 pct., medens huslejen i den samlede boligmasse i samme tidsrum kun steg med 22 pct.

Fællesrådet anfører endvidere uden særlig dokumentation, at der også er sket en særlig stærk stigning i udgifter til bøger og

transport, og når hertil lægges moms-kompensationen, når rådet frem til den konklusion, at rådighedsbeløbet for finansåret 1968-69 skønsmæssigt skal forhøjes med godt 17 mill. kr. ud over en regulering efter reguleringspristallet og elevtallet.

Denne opgørelse omfatter kun de uddannelsessøgende under lovens § 1, stk. 1, men noget lignende må antages at gøre sig gældende for uddannelsessøgende under samme paragrafs stk. 2, 3 og 4.

Faglig Ungdom peger i en henvendelse til boligudvalget på samme problem og foreslår, at boligsikringsordningen udvides til også at omfatte leje af enkeltværelser. Det er altså helt åbenbart, at der her er et problem, der trænger sig på for de unge. Jeg skal ikke her tage stilling til, hvordan det bedst løses, men det er et problem, der må tages op under udvalgsbehandlingen, og jeg vil gerne spørge undervisningsministeren, om han er villig til, hvis resultaterne af denne undersøgelse er holdbare, at foranledige, at beløbsrammen udvides tilsvarende, således at der ikke som følge af prisudviklingen sker en forringelse af støtteordningen, som ville være i strid med lovens ånd.

I øvrigt skal jeg give tilsagn om mit partis støtte til undervisningsministerens forslag og udtale tillid til, at udvalgets betænkning til sin tid vil kunne danne et forsvarligt grundlag for en principdebat, under hvilken tinget vil have kendskab til alle relevante faktorer.

Knud Bro: Det er kedeligt, at vi ikke har kunnet få det materiale før, som skal danne baggrund for en ændring af loven om ungdommens uddannelsesfond. Vi ved alle, at det er påtrængende nødvendigt at revidere den, og vi ved, at mange studerende frister ikke særlig gode kår. Men jeg er ganske enig med hr. Knud Nielsen i, at det er vigtigt for os at råde over et forsvarligt materiale, når vi skal i gang med revisionen. Derfor kan også jeg på mit partis vegne tiltræde forslaget.

Enggaard: Da vi i fjor behandlede tilsvarende forslag som det, regeringen her har fremsat, beklagede jeg, at det udvalg, som behandler fremtiden for ungdommens uddannelsesfond, det såkaldte von Eyben-udvalg, ikke havde færdiggjort sit arbejde. Det blev ved den lejlighed bebudet, at der kun var nogle få måneder tilbage, før resultatet kunne forventes. Jeg vil naturligvis i år på ny beklage, at dette udvalg ikke er færdigt med sit arbejde, og at vi derfor fortsat står uden et væsentligt grundlag for en videre vurdering af en lang række forhold på dette område.

I forbindelse med behandlingen af udsættelsesforslaget i fjor stillede venstre forslag om en ajourføring af lånegrænserne for de statsgaranterede lån. Der var tilslutning fra flere sider, og udviklingen siden da har vist, at disse lån har fået en stærkt øget udbredelse. Det var derfor vigtigt, at denne ændring skete.

I forbindelse med den gennemførte forhøjelse af merværdiafgiften, der som bekendt netop er sket, har det været målet, at man søgte at kompensere i muligt omfang den stigning i leveomkostningerne, som følger hermed, bl. a. for den studerende ungdom og for andre unge under uddannelse. Derfor er der på finanslovsforslaget stillet forslag om yderligere 20 mill. kr. til fordeling på forskellige grupper her. Jeg går ud fra, at dette problem kan drøftes i et udvalg i forbindelse med ændringsforslag herom fra undervisningsministerens side.

Venstre tilsiger støtte til en hurtig, positiv behandling af dette forslag.

Stinus: På det radikale venstres vegne kan jeg give tilslutning til, at revisionen af loven om ungdommens uddannelsesfonds forvaltning og virksomhed udskydes endnu en gang og altså til folketingsåret 1968-69. Tilslutningen sker for så vidt med beklagelse, som vi må tage til efterretning, at det udvalg, som i juni 1965 blev nedsat til at forberede en lovrevision vedrørende den fremtidige støtteordning for unge under uddannelse, det såkaldte von Eyben-udvalg, endnu ikke har kunnet afslutte sit arbejde.

Det fremgår jo bl. a. af bemærkningerne til lovforslaget, at de opgaver, der er pålagt dette udvalg, er meget omfattende og — som alle i denne sal må erkende — i adskil-

lige henseender overordentlig komplicerede. Disse forhold er motivering for, at betænkningen nu ikke kan forventes før sommeren 1968.

Det radikale venstre tager dette til efterretning, men jeg vil dog gerne understrege, at det sker med beklagelse på grund af de skævheder og urimeligheder, som findes i det nuværende system, og som det haster med at få rettet.

I skrivelse af 19. marts fra Danske studerendes Fællesråd, stilet til folketingets medlemmer, gør fællesrådet opmærksom på, at man efterhånden — jeg citerer:

„... har fået opfattelsen af, at der mangler politisk vilje til at sikre von Eyben-udvalget tilstrækkelig sekretariatsbistand, således at en stadig udsættelse af arbejdet har været det eneste foreløbige resultat.“

Jeg skal i den anledning opfordre undervisningsministeren til så stærkt, som det er muligt, at henstille til udvalget, at dette nu afslutter sit arbejde. Hvis De studerendes Fællesråds formodning om utilstrækkelig sekretariatsbistand er rigtig, skal jeg anmode undervisningsministeren om at drage omsorg for, at den nødvendige sekretariats-hjælp sikres, således at von Eyben-udvalget nu virkelig kommer med den betænkning, der for ca. et år siden af den daværende undervisningsminister i denne sal blev stillet i udsigt sommeren 1967.

Vi er enige med undervisningsministeren i, at ændringer må udsættes, til vi, når betænkningen foreligger, får reelle muligheder for at vurdere, hvad der egentlig er behov for, og hvordan disse behov bedst kan dækkes.

I den føromtalte skrivelse fra Danske studerendes Fællesråd noterer fællesrådet med glæde undervisningsministerens forslag om et yderligere beløb til ungdommens uddannelsesfond på 20 mill. kr., men derudover foreslår man på grundlag af beregninger, foretaget af fællesrådet, at der stilles yderligere 17,3 mill. kr. til rådighed. Jeg er ikke i stand til at udtale mig om de foretagne beregningers holdbarhed, men jeg vil meget gerne anbefale, at man i det udvalg, som må forventes nedsat, også ser på disse beregninger.

Jeg vil gerne her i dag stille det spørgsmål til undervisningsministeren, om det ikke

[Stinus.]

vil være rimeligt, ja, nødvendigt at ændre de gældende indtægtsgrænser nu, da skattefradragetsreglen er bortfaldet.

Jeg skal ikke ved denne lejlighed komme ind på, hvad det radikale venstre kunne ønske af en ny lov. For et års tid siden var der ved en lignende behandling i folketinget i det store og hele enighed om, at skønsprincippet måtte afløses af en almindelig retsordning med fuld ret til lån og legater, og det vil også for mit parti være noget af det meget afgørende i forbindelse med den forestående revision af loven. Men når betænkningen foreligger, vil der jo blive rig anledning til at drøfte principperne for, hvordan støtten bør gives.

Jeg vil gerne endnu en gang citere skriveisen fra Danske studerendes Fællesråd, hvori det anføres, at

„der siden 1961 er sket en alvorlig forværring af de studerendes økonomiske situation. Man må desværre konstatere, at ungdommens uddannelsesfond i dag ikke spiller den samme positive rolle i finansieringen af de uddannelsessøgendes studier som i 1961 og som tilsigtet ved den dengang i loven fastlagte reguleringsmekanisme.“

Jeg må erklære mig enig i dette synspunkt.

Jeg skal da sluttelig udtrykke håb om og tillid til, at undervisningsministeren, når von-Eyben-udvalgets betænkning foreligger i løbet af sommeren, hurtigt derefter vil se sig i stand til at fremsætte lovforslag, der indebærer en effektiv, retfærdig og tidssvarende løsning på problemet: støtte til unge under uddannelse.

Morten Lange: Det, som folketinget, stillet over for dette forslag fra undervisningsministeren, egentlig burde gøre, også for at få gjort forsøget, det var i virkeligheden at sige til ministeren: undskyld, hr. minister, dette forslag vil vi ikke gennemføre, vi vil have loven revideret, for den trænger til det. Og vil hr. ministeren være så rar at hjem-søge von Eyben-udvalget, piske det med skorpioner og sørge for, at udvalget bliver løbende fodret med de tal, det har brug for. Jeg er ikke et øjeblik i tvivl om, at stillet over for så massive trusler vil et udvalg, som har sit hjerte med i sagen, sikkert være

i stand til at give os de oplysninger, vi har brug for ved en ægte revision af loven om ungdommens uddannelsesfond.

Sagen haster ganske betydeligt. Jeg er temmelig sikker på, efter hvad jeg kan tælle på min kugleramme, at der allerede er registreret et flertal for ministerens forslag, og det er såmænd også meget muligt, jeg kan overbevise mig selv om, at jeg vil stemme for det, simpelt hen fordi jeg ved, at man får ikke noget ud af noget andet. Men det er ærlig talt for sløjt, og jeg går ud fra, at den nu siddende undervisningsminister må dele ansvaret for mangelen på pisk med sin forgænger — men således får det altså være.

At det haster så meget, er jo ganske klart fremgået af nogle af de ting, som de studerendes fællesråd har skrevet til os, og som allerede har været citeret, men situationen er blevet skærpet også på anden måde, som man ikke er så meget inde på i fællesrådets skrivelse. Man henviser jo naturligvis med rette til, at erhvervsarbejdet vil tage til, hvis ungdommens uddannelsesfond falder ud af billedet eller ikke støtter så meget, som man gerne ville have det skulle, men stillingen er, hvad angår erhvervsarbejde, i virkeligheden også ved at være ganske besværlig. Det er ikke så forfærdelig mange tider siden, at erhvervsarbejde var noget, man altid kunne skaffe sig, hvis man ellers stod og manglede et passende bidrag til at opretholde livet, mens man studerede, men i dag er det aldeles ingen simpel sag for de studerende at skaffe sig erhvervsarbejde; der kommer meget, meget få tilbud om arbejde ind til de dertil indrettede arbejdsanvisningskontorer. Der kan være situationer, hvor studenter tager fra Virum og ind til den centrale del af København for at tage et arbejde i en time eller to. Det ligger vistnok på den alleryderste grænse af, hvad der er økonomisk fornuftigt, og denne reservefond, som det jo i realiteten var, med den relativt frie adgang til erhvervsarbejde, den er i dag aldeles ikke særlig fri. Det, der bliver tilbudt, er dårligt lønnet, og det er endda en mangelvare. Jeg tror aldrig nogen sinde, der har været så meget behov for en revision af loven om ungdommens uddannelsesfond, som der er i dag, og jeg håber, vi må få den snart.

Jeg synes i øvrigt også, at det er et af de

[Morten Lange.]

tilfælde, hvor en undersøgelse har så nemt ved at bygge på erfaringer fra meget nært beslægtede lande — jeg tænker her specielt på Sverige — så det må være muligt, at vi får fremmet revisionen meget stærkt, og det er nødvendigt.

Nu er det naturligvis udmærket, at man har benyttet denne hæslige lov om forhøjelse af omsætningsafgiften til at, skal vi sige underhånden, supplere ungdommens uddannelsesfond med et beløb, som, så vidt jeg kan regne ud, mere end kompenserer for de 2½ pct., og jeg skal da med det samme nævne, at jeg vil anse dette initiativ fra ministerens side som sådan lidt af et forsøg på en nødløsning. Men jeg er altså heller ikke tilfreds med størrelsen dér, for jeg mener ikke, den dækker hullet, og jeg er især meget utilfreds med, at vi atter i denne samling skal melde pas og udsætte en revision af en lov, som så sandelig i højeste grad trænger til revision. Det er en uforvarlig situation, vi derigennem er blevet bragt i, og den nuværende minister har naturligvis ansvaret; han får dele det i porten med sin forgænger.

Hanne Reintoft: I betragtning af det store behov, der er for udvidelse og revision af ungdommens uddannelsesfond, kan vi kun beklage, at arbejdet i udvalget ikke har kunnet tilendebringes så tidligt, at man har kunnet overholde den én gang fastsatte frist. Hvis kravene til den forhåndenværende sekretærkapacitet har været for store, kunne der vel have været rådet bod på det, navnlig når man tænker på, hvor mange under uddannelse der bliver uheldigt berørt af, at loven ikke ajourføres. Der er en uheldig tendens til, når man ikke kan indfri sine løfter over for befolkningen eller opfylde forventninger, befolkningen har, så at lægge ansvaret fra sig og skyde det over på administrationen. Nok lyttede vi med en vis modvilje, da hr. Victor Gram i går sagde, at han var vant til, at tjenestemændene lystrede, når der var givet en politisk ordre. Vi har ikke noget imod, at tjenestemændene er lidt mindre velafrettede eller ledes lidt mindre autoritært, men vi må dog fastholde, at det må være politikernes ansvar; når noget ikke kan nås med det personale, man

har, så må politikerne sørge for, at der kommer det fornødne personale til stede.

Vi vil meget gerne have et klart svar på, i hvor høj grad denne udsættelse vil være omkostningsbesparende, og i hvor høj grad den er et led i regeringens spareplaner, for det er jo stillet befolkningen i udsigt, at hverken de sociale eller de uddannelsesmæssige områder skulle berøres. Ungdommens uddannelsesfond skulle jo afhjælpe en kombination af sociale og uddannelsesmæssige behov, og tidnød er en meget let anvendelig undskyldning for skjulte spareforanstaltninger.

Vi kan bestemt ikke støtte, at lånearrangementer fremmes på bekostning af legatmuligheder. Ligesom vi synes, at børnetilskud virkelig skal dække udgifterne, der er ved at have et barn, synes vi også, at unge i vores samfund skal kunne uddanne sig med fuld støtte, med fuld studieløn fra samfundet, mens de er under uddannelse — det gælder både de højere uddannelser og alle andre. Vi må altså henstille, at dette hurtigst muligt gennemføres, og at man ikke udskyder revisionen af loven.

Undervisningsministeren (*Helge Larsen*):

Jeg tør da vist begynde med at takke for tilslutningen til dette forslag, selv om jeg jo er klar over, at der nok har været en betinget tilslutning.

Jeg vil gerne sige til fru Hanne Reintoft, at når vi foreslår udsættelse af revisionen af loven om ungdommens uddannelsesfond, så har det intet at gøre med spareplaner; det skyldes ganske enkelt, at vi ikke har materiale til at foretage den gennemgribende revision, hvis forudsætning er det arbejde, som er udført og udføres af von Eyben-udvalget.

Om dette udvalg og dets arbejde vil jeg i øvrigt gerne sige, at der er fra ministeriets side sat fart i dette arbejde; men jeg vil gerne føje til for at undgå alle misforståelser, at man må ikke tro, at man klarer det ved blot at tilføre ganske almindelig sekretariatshjælp. Arbejdet i udvalget har nu nået det stade, hvor man skal formulere de afsluttende synspunkter og indstillingen, og det forudsætter, at man er inde i hele problematikken, der knytter sig til de mange undersøgelser og den stillingtagen,

[Undervisningsministeren.]

som udvalget skal foretage, og det vil igen sige, at man ikke kan hente folk udefra og sætte dem ind i dette arbejde; det ville formentlig betyde, at der skulle bruges megen tid til at gøre sådanne nye folk klar over hele problematikken. Det, vi har gjort, er, at folk fra ministeriet er anmodet om at bistå, sådan at betænkningen hurtigt kan blive færdig, og jeg håber stadig, at den kan være færdig i sommer og danne grundlag for den egentlige revision af loven om ungdommens uddannelsesfond og løsningen af alle problemerne vedrørende støtte til unge under uddannelse. Derfor vil jeg også i denne forbindelse gerne sige, at jeg har ikke og ministeriet har ikke noget ønske om at foretage nogen ændringer ved denne udskydelse af revisionen af spørgsmålet stipendier og lån. Der vil jo rejse sig en hel række problemer, når man har betænkningen fra von Eyben-udvalget, og en hel masse synspunkter, der kan belyse formerne for uddannelsesstøtte, vil fremkomme, og jeg tror, det er rigtigt ikke at låse sig fast på nogen synspunkter vedrørende disse og andre ting, før man har betænkningen og alle de synspunkter, som dér vil kunne blive lagt frem for folketinget og danne grundlag for den debat, der skal føres, og for den nye formulering af støtten til unge under uddannelse, som jeg håber man vil være velvilligt indstillet over for fra alle sider, ligesom man i dag har været meget ivrig efter at efterlyse resultatet af von Eyben-udvalgets arbejde.

Jeg skal derudover blot gøre et par bemærkninger. Hr. Knud Nielsen spurgte, om jeg er villig til at udvide beløbsrammen, og det kan jeg jo let svare på, idet det vel er almindelig kendt, at der er bevilget og på finanslovsforslaget afsat et beløb på 20 mill. kr. til ungdommens uddannelsesfond; det vedrører kompensation for de 2½ pct.s forhøjelse af momsen og derudover et beløb yderligere, og der vil, som det rigtigt er blevet sagt af hr. Enggaard, fra undervisningsministeriet til det udvalg, som jeg formoder skal behandle dette forslag, komme ændringsforslag med udkast til, hvorledes disse 20 mill. kr. tænkes fordelt.

Så skal jeg i øvrigt blot sige i anledning af en bemærkning fra hr. Stinus, at det er naturligvis rigtigt, at de indtægtsgrænser,

der på visse områder gælder for tildeling af stipendier fra ungdommens uddannelsesfond, skal reguleres, efter at skattefradragreglen er ophævet. Det er noget, der ikke skal ske ved lovændring, det sker ved bekendtgørelse fra de stipendienævn, som ved de forskellige uddannelsesinstitutioner forvalter ungdommens uddannelsesfond.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Efter de faldne udtalelser foreslår jeg, at lovforslaget henvises til et udvalg på 17 medlemmer. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om Danmarks lærerhøjskole.

(Lovforslaget (nr. 58) findes i tillæg A. sp. 1209, fremsættelsen i tidenden sp. 516).

Lovforslaget sattes til forhandling.

K. B. Andersen: Det er jo tilsyneladende et lille forslag, vi har til behandling her, men, om jeg så må sige, med en stor virkning. Med de krav, der i dag stilles til folkeskolens lærere, er en veludbygget videre- og efteruddannelse helt afgørende. Så vidt jeg ved, er Danmarks lærerhøjskole den ældste institution, der alene er institution for den videreuddannelse, som man i dag på alle områder ser nødvendigheden af.

Forhistorien for det forslag, vi har til behandling her, er jo, at folketingsudvalget sidste gang, vi behandlede lærerhøjskolens provinsafdelinger, dengang afdelingerne i Odense, Ålborg og Århus blev oprettet, stillede krav, hvad jeg synes var meget rimeligt, om, at man fik resten af udbygningen på én gang, og det er jo altså det forslag, ministeren her kommer med.

Forslaget følger jo ikke lærerhøjskolens indstilling om afdelinger i Esbjerg, Herning og Vordingborg, men jeg er overordentlig taknemlig for, at undervisningsministeren